

5

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*„S důvěrou očekáváme věci příští, neboť Bůh je s námi
při západu slunce i při jeho východu, ve dne i v noci.“*

Dietrich Bonhoeffer

Úvodní slovo

Pokud jste sledovali v televizi přenos slavnostního zakončení Svatého roku a uzavření Svaté brány v Římě, jistě jste také zaregistrovali, jak málo se Svatý otec Jan Pavel II. zabýval právě skončeným Jubileem.

My bychom asi měli jiné spády: snažili bychom se vytěžit z jeho slavení co nejvíc, stále bychom se vraceli k nejúspěšnějším okamžikům, připomínali bychom si svoje zásluhy, zkrátka ještě hodně dlouho bychom žili minulostí a z minulosti.

Ne tak tento papež: ještě jsme se ani nevzpamatovali z mimořádného vzepětí

přechodu do třetího tisíciletí, a už předestírá další vizi. Už má cíl, ke kterému se znovu vydává na cestu. Ani na okamžik nezůstává stát, protože ví, že ještě nejsme v cíli. Když si k tomu připomeneme jeho věk, asi zůstáváme i zahanbeni.

Ale tak to má být: jsme stále ještě putujícím Božím lidem. Svůj pravý domov máme ještě před sebou. Ale už víme (i díky slavení Velkého jubilea 2000), že nás na jeho prahu vyhlíží jako marnotratné syny milující Otec. Čím usilovněji se mu snažíme být blíž, tím líp pro nás!

Váš otec Petr Vrbacký

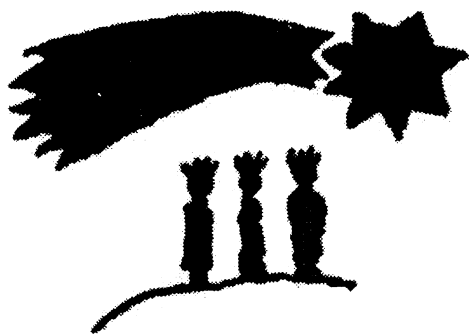
Tříkrálová sbírka

očima druhého krále

Třetí král byl před Tescem umně přitmaven a v pohřebním rouše na albě by se ho jeden skoro bál. Druzí dva králové byli prohlášeni za dvojčata, neboť se nemohli dohodnout, který je který. Jak se na správná dvojčata sluší a patří, měli i stejné oblečení.

Tradici zadost dáno nebylo. Po zaujmutí místa v podchodu byl třetí král vystrčen dopředu, aby lákal na charitní cukřík malé děti a ukazoval okoloidoucím své „miminko“ (charitní kasičku zavěšenou na dlouhém provázku okolo krku), které, ač zprvu hladové, se stávalo pomalu sytým.

První král velmi pěkně pěl altové melodie spirituálů nejen vánočních. No a druhý král, aby um prvního vynikl, ho doprovázel základní melodií a hrou na kytaru.

Pozornost si králové s kasičkou vydobývali hlavně u jistých sociálních skupin: malé děti (zřejmě kvůli cukříku), jejich rodiče (zřejmě kvůli dětem), muži ve věku 30 až 50 let (zřejmě kvůli dvojčatům), starší lidé (zřejmě už vědí, co znamená

slovo Charita) a lidé s chabým hudebním sluchem (zřejmě kvůli hudebnímu projevu).

Asi po dvou a půl hodinách začalo miminko jevit známky totálního přežrání, a proto s ohledem na zdraví jeho i prokřehlých tří králů bylo rozhodnuto vypravit se přes město na Charitu a miminko svěřit do její péče.

Dlužno poznamenat, že touto cestou již bylo dáno tradici zadost.

Do miminka – jak jsme nakonec zjistili – bylo investováno asi 11 000 Kč (protřelí ekonomové si možná už spočítali, že tedy jeden z našich králů za jednu minutu pro Charitu vydělal 24,40 Kč). Dík.

Druhý král

O jednotě křesťanů

Každý z nás k ní může přispět. Doma, na pracovišti, ve škole, ve farním společenství. Jak? Přijetím toho druhého, tolerancí a odpuštěním. Zaujala nás slova jedné čtenářky Tomáška:

Neodhazuj křivdu

Je to lék

Neodhazuj křivdu

Buduje pokoru

Neodhazuj křivdu

Její tlak

Rozbílí pýchu.

Miriam

Byl jednou jeden bál

reportáž z plesu

Tradiční farní ples začal již tradičně v 19 hodin slavnostní polonézou, o níž se čeští i zahraniční baletní kritikové vyjádřili velmi pochvalně – a já bych dodala jen: „byla moc pěkná.“ Takže díky všem, kdo se na jejím nácviku podíleli. Pak se ujal slova pan farář a kromě obvyklého „sejdeme se zítra na ranní v 19.30 hod“ nás překvapil pečlivě vybranými citáty z bible (*podrbněji viz článek » Ze zahajovacího projevu . . . «*), které nás pravděpodobně měly vést ke slušnému chování, ale byly farníky pochopeny jako přání dobré zábavy. A to už jsme byli pozváni na parket a zmíněná zábava začala. Byla dobrá. Ve 20 hodin nás čekalo další překvapení. Gaossed a Kája, kteří nás celým plesem provázeli, nás vyzvali k symbolickému překročení prahu do třetího milénia a obnovení novoročního předsevzetí. Spolu s námi překročili práh i členové AJ Capelly a myslím, že k jejich předsevzetím patřilo: a) že nám budou celý ples pěkně hrát a b) že se postarají o budoucnost a hudební kariéru Gaossed, neboť jí koncem plesu nabídli angažmá (poté co s nimi zpívala a zastínila tak přední hvězdy naší pop-music).

Na vysoké úrovni byla letos též tom-bola a všichni šťastní výherci byli šťastní. Zejména nejmenovaný Radek Voříšek, ctihodný to otec 4 dětí, se ze svého archivního vína a kubánských doutníků radoval jako

malý kluk a z přemíry dobré vůle přesvědčoval zcela nevinné lidi, že je naučí řídit auto.

Co dodat? Jídlo bylo výborné, nálada taky a taneční figury předčily všechna očekávání. Takže vřelý dík pořadatelům a těšíme se na příští rok.

– no –

Informace

Aktuální dění ve farnosti

• V kapli u sakristie je definitivně nainstalována průmyslová televize, na které je možno sledovat kdykoli během kterékoli bohoslužby dění u oltáře (pokud bude zapotřebí, kostelník vám zařízení uvede do chodu). Má sloužit především rodičům s neposednými dětmi, aby mohli být na mši svaté i tenkrát, když mají děti svůj den, a jejich okolí kvůli tomu nemuselo emigrovat do sousední farnosti (taky co tam!). Tak vás prosíme, abyste se naučili tuto možnost využívat – vzájemná ohleduplnost je jedním z ukazatelů lásky k bližnímu!

• **Ekumenické bohoslužby** v rámci Týdne modliteb za sjednocení křesťanů se letos pro změnu neuskuteční v jednotlivých brněnských kostelích, ale místo nich bude jedna společná v kostele Nanebevzetí Panny Marie (U jezuitů) v úterý 25. 1. 2000 v 18 hodin. Program je vyvěšen na vývěsce a všichni jste srdečně zváni.

Z farní charity

Sestry a bratři,

na začátku nového občanského roku se jako obvykle chceme zamyslet nad naší činností v roce uplynulém. V jednotlivých číslech „Tomáška“ jsme vás pravidelně informovali o aktivitách a projektech, na kterých se naše farní charita podílela. Nyní bychom vám chtěli předložit stručnou rekapitulaci všeho, čím jsme se vloni zabývali, a přehled, jak jsme přitom hospodařili s finanční a jinou pomocí, kterou jste nám poskytli.

Hlavní náplní naší práce je **péče o starší, nemocné a opuštěné bratry a sestry**, pro které zajišťujeme 1-2x týdně nákupy, úklid, doprovod při vycházkách nebo při návštěvách lékaře, ale také jen prosté společenské návštěvy, které jsou často vyžadovány a vděčně přijímány. Podle individuální situace se eventuelně při těchto návštěvách pokoušíme i o evangelizaci. V současné době naši dobrovolníci navštěvují a starají se o 15 starších občanů. V roce 2000 odešly na věčnost dvě z našich svěřenkyň.

Před Vánocemi jsme jako každoročně mohli i vloni připravit a rozdat opuštěným lidem z naší farnosti **vánoční nadílku**. Díky vašim materiálním a finančním darům jsme mohli naplnit 34 igelitových kabelek ovocem, ořechy a krabicí s cukrovím, vyrobeným s velkou pečlivostí a nazdobeným s opravdovým cukrářským uměním.

Přebytky cukroví a část ovoce jsme předali do Domova sv. Markéty a do Domova pokojného stáří na Kamenné ulici. Zbývající část ovoce byla rozdělena a doručena pacientům dětské onkologie na Černopolní a do Denního centra pro lidi bez domova na Karlově ulici.

Tyto dárky způsobily mnoho radosti a od řady obdarovaných jsme dostali i poděkování. Abychom se o tuto radost podělili s vámi, kteří jste svými dary byli její příčinou, otiskujeme alespoň jedno z nich:

V Brně 2. 1. 2001

Vážený přítel,

Přijměte prosím naše upřímné poděkování za všechny ty sladkosti, ovoce a jiné dobroty ze sbírky farníků od sv. Tomáše, kterými jste zpřijemnilí vánoční a novoroční svátky všem našim babičkám z Domova pokojného stáří na kamenné ulici. Bylo to pro ně nejen zpestření jejich svátečního stolu, ale také radost z toho, že neznámí lidé mají cit a pochopení pro ty, na které si nevzpomenou třeba ani vlastní děti. Ještě jednou všem členům Vašeho farního společenství upřímné poděkování.

Do všech dnů nového milénia přejeme co nejvíc Božího požehnání.

L. Šujanová, vedoucí DPSK

M. Dohnalová, vrchní sestra DPSK

Individuální i kolektivní sponzorství rodiče z naší farnosti pokračují v **adopci na dálku několika indických dětí**. Jsou v přímém styku s organizací Bala Pragathi Kendra nebo s pražskou Arcidiecézní charitou, která tento projekt koordinuje.

Z vašich finančních darů jsme podpořili dokončení výstavby učňovské školy v Indii částkou 1 000,- Kč.

Stále jsme ve styku s rodinou Žižkovských (**Domov ohrožených dětí Nazaret**), které jsme z vašich darů poskytli v průběhu roku 2000 celkem 14 000,- Kč.

Finanční dary pro ně jsou jim většínou adresně určeny, ale dárci neuvádějí své jméno. Žižkovští nás proto požádali, abychom touto cestou vyřídili všem dárčům upřímné poděkování a příslib modlitby za ně. Což rádi činíme.

Z vašich darů jsme podpořili také některé další **projekty Charity nebo jiných organizací**. Jednalo se o tyto částky:

PROJEKT DIECÉZNÍ CHARITY BRNO

– Hospic v Rajhradě 3 000,- Kč

PROJEKTY OBLASTNÍ CHARITY BRNO

- Denní centrum pro lidi bez domova 5 000,- Kč
- Domov sv. Markéty 6 000,- Kč
- Effeta pro lidi s mentálním postižením a autismem ... 9 000,- Kč
- Charitní ošetrovatelská služba 2 000,- Kč
- Charitní pečovatelská služba 2 000,- Kč
- Poradna sociálně právní .. 2 000,- Kč
- Chráněné bydlení 3 000,- Kč
- Pomoc Čečensku 8 000,- Kč
- Pomoc lidem postiženým záplavami v Mosambique 3 000,- Kč
- Pomoc lidem postiženým záplavami ve východních Čechách .. 3 000,- Kč

OSTATNÍ PROJEKTY

– Likvidace lepry 6 000,- Kč

Již pátý rok probíhá v kostele **sbírka použitých známek pro misie**. Propagací a spoluúčastí se podílíme na **sběru obnošeného šatstva** uskutečňovaném farní charitou na Starém Brně a v Židenicích.

Upřímně děkujeme všem dárcům a také všem, kdo s námi v loňském roce spolupracovali a nás v našem snažení jakkoliv podpořili. Těšíme se, že i v letošním roce budeme moci ve spolupráci s vámi plnit požadavky na naše služby kladené. Pokud se chcete dovědět další podrobnosti o naší práci, zveme vás na únorovou (nebo kteroukoliv další) měsíční schůzku farní charity, která se bude konat v kapli u sakristie ve čtvrtek 1. 2. 2001 po večerní mši svaté.

Kaďourkovi

Díky, opravdu díky!

Podmračené odpoledne v pátek 5. 1. se změnilo v jas, když mi po telefonu přišla zpráva, že na podporu Centra prevence drogových závislostí bylo vybráno 38 000,- Kč. Kdyby visel v mé kanceláři lustr místo plochých zářivek, asi bych si rozbil hlavu při radostném výskoku.

Pohled velké části naší populace na lidi, kteří mají problém s drogami je ve stručnosti takový: „Nic jim nedávat, můžou si za to sami, pozavírat je všechny.“

Po šesti letech práce v oblasti pomoci těmto lidem, mohu zodpovědně říct, že závislý člověk nebývá jediným viníkem své situace. Kolik jsem za tu dobu potkal rodičů, pro které byly jejich děti přítěží, kolik nelásky, nepřijetí a nezájmu jsem mohl vyzorovat. Koho tedy trestat, koho zavřít?

Proto jsme založili v Podaných rukou naše centrum. Jeho cíle jsou dva. Dopomoci mladým lidem, kteří dosud potíže s drogami nemají k tomu, aby je nikdy neměli a pomoci těm mladým lidem, kteří už potíže mají, aby z nich dokázali vyjít.

A proto patří veliký dík vám všem, kdo jste přispěli do košíčku při vánoční sbírce, a pomohli tak zachovat existenci tohoto díla.

Radovan Voříšek

Ze zahajovacího projevu

plesu naší farnosti

Vážené dámy, vážení pánové,

dovolte mi, abych zahájení letošního farního plesu, které z estetického hlediska již tradičně zdobím svou přítomností, pozdvihl ještě také duchovně touto stručnou biblickou reflexí nastávajícího plesového třeštění.

Nejprve tedy k tanci jako takovému obecně. Třetí kniha Mojžíšova, kap.11, praví: „Všechna havěť chodící po čtyřech bude pro vás hodna opovržení. Jen to smíte,

co má skákavé nohy, jimiž skáče po zemi. Ostatní čtyřnohá havěť bude pro vás hodna opovržení. Kdo se dotkne jejich zdechlíny, bude nečistý až do večera.“ V zásadě tedy lze z teologického hlediska tanec prohlásit za dobrý při dodržení určitých technických parametrů tanečních pohybů, zejména výšky a bodů dotyku. Apokalyptickou vizi plesového věku pak přidává i Izaiáš, když prorokuje v 13. kapitole (a jako by tím dohlédl až sem k nám): „V tom domě bude divá sběh odpočívát, běsové tam budou poskakovat.“ Dokonce lze vystopovat v bibli i jakési proroctví budoucích diskotanců, když žalm 29. praví (pro větší přesnost cituji kralické znění): „Hospodinův hlas činí, aby skákali jako telata, nutí poušť svíjet se v křeči.“

Přejdeme nyní k další aktuální problematice, a tou je problematika plesového veselí. Z velmi bohaté látky na toto téma bych připomenul slova knihy Kazatel: „Nuže, teď to zkusím s radovánkami a popřejí si dobrého. Jaká to pomíjivost! O smíchu jsem řekl: je to ztřeštěnost, o radosti pak: co to provádíš? Usmyslil jsem si, že své tělo osvěžím vínem, ačkoli mé srdce tíhne k moudrosti, a že se chopím té pomatenosti, dokud nezjistím, co dobrého z toho pod nebem mají lidští synové.“ A výsledek tohoto zkoumání? Opět praví Izaiáš ve 24. kapitole: „Bude truchlit mošt, zvadne vinná réva, všichni budou vzdychat. Ustane veselí bubnů, pomine hluk rozjařených, ustane veselí citary. Nebudou pít za zpěvu víno, opojný nápoj pijákům zhořkne. V ulicích bude žalostný

křik pro víno, ve městě zůstane hrozná spoušť!“

Aby to tak nedopadlo, tak mi ještě dovolte několik praktických rad z knihy Příslaví a od moudrého Sirachovce. Nejprve pro vzájemnou konverzaci: „I pošetilec, když mlčí, může být pokládán za moudrého, nechá-li rty zavřené, za rozumného.“ – „Raději potkat medvědici zbavenou mláďat, než hlupáka s jeho pošetilostí!“ – „Stloukáním smetany vznikne máslo, tlak na nos přivodí krvácení, tlak hněvu vyvolá spor!“

Přidávám přání dobré chuti: „Nebud' mezi pijany vína a žrouty masa, vždyť pijan a žrout přijdou na mizinu!“ – „Kdo se nepřecpává, má zdravý spánek a nevzdychá na svém lůžku, ráno vstává se svěží myslí. Nenasytný však trpí nespavostí, bolestmi žlučníku a zvracením.“ – „Jestližeš byl donucen jíst přes míru, vstaň, vyzvracej se v ústraní, a uleví se ti. (Dámy prominou – tak radí Sirachovec.)“

Rada pro konzumenty vína: „Při pití vína nechtěj dělat hrdinu – víno už mnohé zahubilo!“ – „Komu zbude Ach a komu Běda, komu zbytečné modřiny, komu zkalený zrak? Těm, kdo se zdržují u vína. Nehleď na víno, jak se rdí, vklouzne hladce a nakonec uštkne jako had! Bude ti, jako bys ležel v srdci moře, jako bys ležel s rozbitou hlavou. Zbili mě a nic mě nebolí, ztloukli mě a nevím o to. Až procitnu, vyhledám to zas.“

Těm, kdo by se snad chtěli dnes zamilovat: „Tyto tři věci mám za podivuhodné, a čtvrtou nemohu pochopit: Cestu orla po

nebi, cestu hada po skále, cestu lodi po moři – a chození muže za ženou.“ – „Zlatý kroužek na rypáku vepře je žena krásná, ale svéhlavá a rozmarná!“ – „Žena statečná je korunou svého manžela, kdežto ostudná mu sedí jako kostižer v kostech!“

Důležitá rada pro cestu domů: „Spravedlivý, i když sedmkrát padne, zase povstane, svévolníci zaklopýtnou – a končí!“

A přítomným rodičům k návratu jejich ratolestí z dnešního plesu: „Kdo šetří hůl, nenávidí svého syna, kdežto kdo jej miluje, trestá ho včas!“ – „Nepřipravuj chlapce o trest! Nezemře, když mu nabiješ holí. Nabiješ mu holí – a jeho život vysvobodíš od podsvětí!“

A – dovolíte-li – ještě přidám jednu radu sobě z 32. kap. knihy Sirachovcovy: „Promluv, starče, tobě to přísluší, ale mluv jen k věci a hudbě nepřekážej! Kde je ji slyšet, neplýtvej řečmi, nehraj si na moudrého v nepravý čas! Pečeť z drahokamu se zlatou ozdobou je hra hudebníků při pití vína. Pečeť ze smaragdu ve zlaté obrubě je hudba se zpěvem při lahodném vínu. Když uděláš všechno, cos byl povinen, přisedni, aby ses s ostatními poveselil a dostal věnec za dobré uspořádání. Včas přestaň a neotálej s odchodem, pospíchej domů a nikde se nezdržuj!“

Nechám si tedy poradit – a vám popřeji hezký ples!

O. Petr Vrbacký

Slovo nemocným

Stačí, když máš mou milost; vždyť ve slabosti se projeví má síla.

2 Kor 12,9

Lidé si často stěžují na to, že jsou velmi vyčerpaní a unavení, takže už nemohou plnit to, co dříve plnili snadno. Hlavní příčinou může být nemoc, postupující stáří anebo celkový fyzický a psychický stav. Někdy si na tento problém stěžují i lidé, kteří jsou poměrně mladí. Taková stálá únava člověka může sužovat víc než zjevná nemoc, zvláště když stav trvá dlouho. Člověk si v takové situaci nemůže odpočinout, i když opravdu chce.

V takové situaci si má věřící uvědomit slova sv. Pavla z listu do Korintu, kde říká, že člověku postačí Boží milost, která se projevuje ve slabosti /2 Kor 12,9/. Kdo se obrací s důvěrou na Boha, dostane dost síly, aby byl schopen vykonat to, co vykonat má. Kdo si připomene tato Pavlova slova, uvědomí si, že není odkázán jen na svoje síly, které jsou slabé, ale může počítat s pomocí všemohoucího Boha, který nám dá to, co právě potřebujeme. S ním jsme silnější než jakákoliv naše povinnost a práce, kterou máme vykonat. To je pevná naděje do budoucnosti, protože nikdo neví, co ho může v životě potkat a kolik bude potřebovat sil. Na takových situacích si můžeme vyzkoušet, jak Bůh plní svoje sliby a jak je mocný, aby posílil naši bezmocnost. Taková vlastní zkušenost nás

naplní skutečnou důvěrou v Boha a také láskou k němu, a to pro nás bude dokonalým motivem v našem úsilí o dokonalý život podle Boží vůle.

Čím jsou větší potíže, které v životě máme a které prožíváme, tím víc Boží pomoci můžeme dostat, když o ni prosíme a když s ní spolupracujeme. Každá naše vlastní zkušenost nás má utvrzovat v důvěře v Boha a v jeho působení v našem životě a být zdrojem jistoty ve všech situacích. Takové situace se nemusí týkat jenom našeho zdraví nebo potíží, které přináší životní okolnosti, ale mohou se týkat také pokušení, které na nás může dolehnout a které může být velmi těžké. Pouze s Boží pomocí a s využitím našich sil jsme schopni prožít všechno tak, že nás to bude přivádět k Bohu, a tím zlepšovat náš život. I pocit velké únavy a vyčerpanosti je trápení, které nám život může přinést, ale které máme prožívat v důvěře v Boha a v jeho působení v našem životě. Když i tuto životní těžkost prožíváme ve víře v Boha, neškodí nám, ale prospívá.

I když prožíváme sebetěžší životní situace, musíme se snažit v nich nacházet to, co nás k Bohu přivádí a naplňuje nás důvěrou v jeho pomoc. Když budeme mít dobrou vůli, bude nám všechno, co nám život přinese, pomáhat Boha stále lépe poznávat a životem se mu stále více přibližovat.

O. Josef Šik

Ministranti za kostelem

rozhovor

Nedávno jsme se ohlíželi za uplynulým rokem. Jumbo a Cacadu se na naši prosbu ohlédli ještě trochu dál do minulosti – do doby let sedmdesátých, kdy stáli v čele ministrantského konventu. Učinili tak se šarmem sobě vlastním a my jim za to děkujeme.

Jak jste se vlastně ocitli ve vedení konventu? Jak to všechno začalo?

To je to, co právě přesně nevíme. Někdy, řekněme v roce 1971, předal Ludvík Kolek žezlo vedení ministrantského konventu Mucimu (rozuměj Zdeňku Králíkovi), a my dva, kteří jsme patřili věkově i funkčně k těm starším (oba jsme shodně, leč nezávisle na sobě zahájili ministrantskou kariéru v roce 1961), jsme se začali zapojovat do přípravy programu pro mladší ministranty.

V té době přišel do farnosti coby mladý kaplan o. Kaci (rozuměj Karel Cikrle), který se v rámci pastorace mládeže programově věnoval i ministrantům. Pravidelně se zúčastňoval jednání konventní rady, kde nás vtáhl do vytváření nového pojetí liturgiky a křesťanského vzdělávání v duchu II. vatikánského koncilu. Otec Kaci odešel (resp. byl odejit) od sv. Tomáše v r. 1975, ale jeho působení ovlivnilo život konventu na mnoho dalších let.

Dále bychom chtěli podotknout, že v přesném časovém zařazení některých

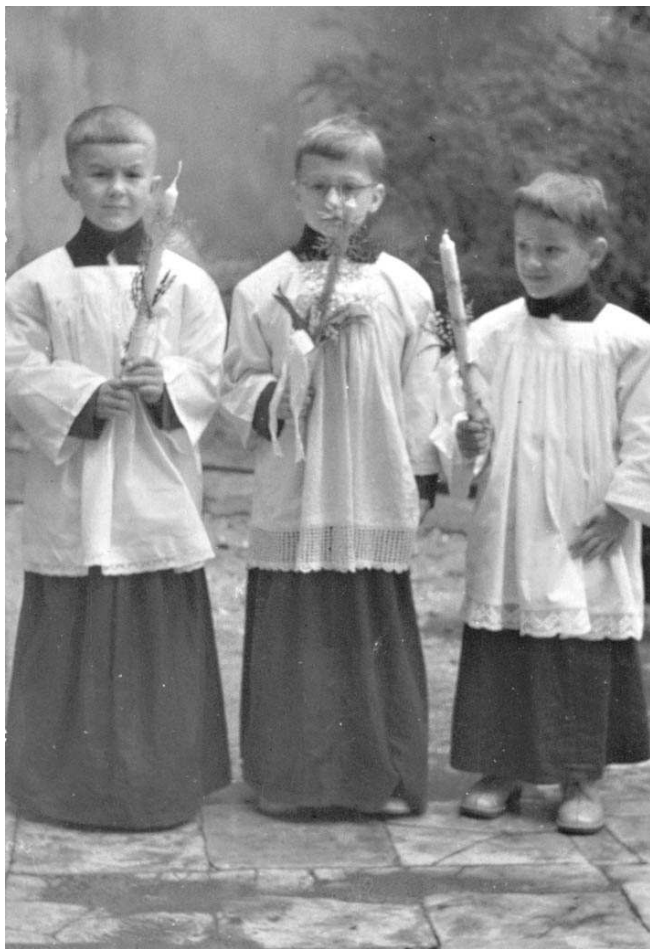
událostí té doby máme v důsledku přetíženosti našich mozků (zlí jazykové však tvrdí, že se prý jedná o ske . . . o kse . . . – teď si nemůžeme vzpomenout) zmatek, ale jedno víme naprosto přesně: je to datum 28. 5. 1972, kdy došlo k dosud trvajícimu historickému zlomu, neboť do konventu přišel Marabu.

K vlastnímu ministrování (službě Bohu u oltáře) se přidala spousta dalších akcí, které jste pro kluky připravovali. Na co rádi vzpomínáte?

Nejplastičtější a nejbohatší zážitky jsme prodělali bezesporu na Skále. To je taková malá dědina nedaleko Havlíčkova Brodu, kde stojí (kupodivu dosud) chalupa sourozenců Cahových. Ti nám ji nabídli k prázdninovým pobytům. První konventní prázdninová akce se tady uskutečnila v roce 1974. Jezdili jsme tam s mladšími ministranty, pokoušeli jsme se zde žít v křesťanském duchu a po skautském způsobu, který jsme my dva sami společně „ochutnali“ v osmašedesátém. Na Skále také vznikly věci, které přetrvávají v tábornické praxi dodnes (např. Odysseovy cesty, etapovky), lovili se bobříci a usilovalo o Tři orlí pera. Byla kolem toho poezie i sranda. Nedílnou a nerozlučnou součástí Skal byl Starý Šedý Vlk strýček Caha, který zpovzdálí všechno sledoval a v pravou chvíli se buď do věci vložil nebo nevložil. Právě na jedné ze Skal vyzískal nomen omen Lodivod, které je uváděno ve všech světových naučných slovnících.

Skály trvaly do r. 1980 a na ně pak přirozeně navázaly od r. 1981 první stanové

tábory, pro něž nám mimikry poskytl Milan Hubáček ze Svazarmu. První tábor byl na Soví Hati.

obr.: uprostřed je vinohradský ...

Co je myšleno těmi mimikry?

Konvent jako takový nemohl v normalizační éře oficiálně podnikat společné mimokostelové akce. Milan Hubáček byl zapálený táborník a zakuklený skaut, pracoval ve stejném podniku s Lodivodem a vlastně nám nabídl hlavičku, pod níž se mohly tábory pořádat. Půjčoval nám veškeré společné táborové vybavení. Byl to z jeho strany velký, poněkud riskantní čin.

Byly ještě nějaké jiné akce, které jste podnikali?

Ministranti byli rozděleni do několika skupin. Každá z nich nesla jméno nějakého světce, kterého si vybrala, a scházela se každý týden ke skupinové schůzce. Schůzky v té době nahrazovaly, tehdy obtížně možný, společný život stejně smýšlejících vrstevníků. Obsahem schůzek bylo náboženské vzdělávání, křesťanská výchova a již zmíněný skauting.

Koncem sedmdesátých let, pod vlivem formativních přednášek Ludvíka Kolka, vzniklo první modlitební společenství sestavené ze starších ministrantů, které se scházelo jedenkrát za čtrnáct dní v pátek. Těmto setkáním se říkalo Setkání. Máme dojem, že tato páteční setkání se v jakési transformované podobě konají dodnes.

Do dnešních časů rovněž přetrvává fenomén brněnské mezifarní fotbalové ligy. Dnes je z toho mamutí podnik, ale na počátku, což bylo asi v r. 1977 nebo 78, měla tuším jen čtyři týmy (sv. Tomáš, Staré Brno, Židenice, Augustin). Od počátku se hrálo urputně, o čemž dodnes svědčí lékařské zprávy různých brněnských chirurgických oddělení.

Od roku 1976 jsme o některých víkendech a prázdninových dnech vyráželi na bicyklech do blízkého okolí Brna – čili někdy až k německým hranicím, a to pod hlavičkou konventního cyklistického spolku Kmih, což byl název převzatý od Járy Cimrmana. (Pan Padevět z Liptákova nebyl proti tomu, abychom toto pojmenování použili, i když upřímně řečeno

jsme se ho na to ani neptali.) Nechyběly ani podzimní drakiády, jarní kuličkády a nezávisle na ročním období baštonády.

Ještě je podle našeho soudu potřeba zmínit jednu významnou skutečnost z etapy konventu, o níž přemítáme, a to, že jsme v roce 1980 nabídli jako konvent ministrantskou službu v kostele sv. Maří Magdalény. Tento nápad vyrostl z poznatku, že nás ministrantů je u sv. Tomáše jak mravenců, tedy že si žijeme jaksi „nad poměry“, kdežto v některých farnostech není ani ministrantská noha. Zajišťovali jsme zde nejen ministrantskou službu u oltáře, ale také jsme se podíleli na přípravě a realizaci každoročních silvestrovských půlnočních adorací.

Vyjet v sedmdesátých letech na chalupu s partou věřících kluků nebyla žádná maličkost – mohlo to vynést přinejmenším ukončení studia na vysoké škole. Měli jste někdy strach?

Myslíš, jestli jsme měli bobky? Nejsme si jisti, jestli se podaří zejména mladším čtenářům těchto řádků – pokud ovšem nějakí jsou – vmyslet se do situace sedmdesátých let u nás, když je nezažili. Je to pro ně něco jako pro nás druhá světová válka. Možná jim může připadat divné, že zde hovoříme o činnostech a aktivitách, které jsou dnes samozřejmostí. Nám pamětníkům (že?) však při zpětném pohledu na tuto nenormální normalizační dobu sedmdesátých let připadá téměř zázračné, že se vůbec mohly uskutečňovat, a to bez nějakých mimořádných komplikací. Nikdy jsme naštěstí kvůli nim nebyli např.

taháni na „Leninku“ (sídlo StB – pozn. red.). Samozřejmě jsme si toto nebezpečí uvědomovali, zvláště pak když některý z estébáků byl poznán v kostele nebo si nás ministranty náhle kdosi u oltáře vyfotil a rychle zmizel anebo když po nás jednoho dne chtěl tehdejší duchovní správce farnosti jmenný seznam všech ministrantů pro církevního tajemníka (státní úředník pro dozor nad církvemi – pozn. red.), který jsme mu však nedali. Dbali jsme na to, aby se jména a příjmení kluků nikde neobjevovala, ani na ministrantské nástěnce v sacristii. Každá persóna byla schována – např. na rozpisu ministrantských služeb nebo bodovacím archu – pod svým číslem. Je úsměvné, že toto konspirační opatření dosud v praxi konventu přetrvává.

Když o tom přemýšlíme, je těžké říci, jestli jsme měli strach. Asi jsme ho měli, ale nebyl tak úplně probuzen konkrétní zkušeností přímého střetu s bolševickou mocí. K ní došlo až později, dva tři roky před Listopadem, kdy výše zmínění státní úředníci nabízeli výměnou za informace o lidech a dění u „Tomáška“ tehdy nedostatekové zboží, např. sandry. Nevyhnulo se to ani Lodivodovi. Z předvolání na 20. listopadu 1989 však už nic nebylo. Poslali ho domů: „Na vás teď nemáme čas“. A už si ho nikdy neudělali.

Kdy vás napadlo uspořádat první ročník Závodů Martina Středy (ZMS), které dodnes každý rok zjara sdružují mládež brněnských farností?

To vymyslel Jumbo. Byl jsem inspirován (Jumbo – pozn. red.) Svojsíkovými

závody. S dalšími blázny (i ženského rodu – do kostela tehdy chodily i holky) jsme v létě 1978 „spáchali“ první ročník Závodů Martina Středy. Původně se tento závod měl jmenovat podle Pátka z Robinzona, ale jelikož jsem si uvědomil, že k nápadu došlo u Cacadua, kterému se tehdy říkalo Martin, a to ve středu, dal jsem mu nakonec název Závod Martina Středy. Jedná se o soutěž všestrannosti (zálesácké dovednosti, znalost přírody, prokázání tělesné zdatnosti apod.), v níž závodí kluci a holky z brněnských farností. Nejzaldnější byl dosud 12. ročník, v němž startovalo 30 hlídek a zúčastnilo se přes 120 osob. Proč ZMS přežil masový rozmach PC, internetu, mobilů, pokémonů, diskmanů, starwarsů a piškvorek, je mi záhadou. Ale držím se pokynu mých dospívajících synů: „To neřeš!“

Komu jste konvent předávali?

V r. 1981 jsme si přiznali, že jsme náhle zestárli, a moudře se rozhodli, že je čas pustit ke kormidlu konventní bárky jiné, mladší, kteří – jak říká Cimrmanova Smrtka – se nezakecají. Proto byla v září téhož roku uspořádána volba nového vedení, z níž podle předem odsouhlaseného modelu 1 + 2 vzešel řídicí tým ve složení Rem plus Pavel Klaška a Ben.

Na jaře příštího roku mě (Cacadua – pozn. red.) pak draftovali lampióni (šel na vojnu – pozn. red.). Já (Jumbo – pozn. red.) jsem se ze samého smutku věnoval již zmíněnému Kmihu, táborničení a z Lodivoda jsem si udělal tchána. A to už je další etapa

konventu, o které by mohli pohovořit další. Další, prosím!

Jak se daří vašim rodinám?

Musíme přiznat, že našim rodinám se daří velmi dobře, a to zejména proto, že naše manželky mají vynikající manžely a naše děti geniální tatínky... Proč se tváříš tak divně, Sojko?

Máte nejnovější zprávy o Phardy Luckxovi?

Nejnovější je slabé slovo. Ale víme jednoznačně – a dnes to již můžeme říci otevřeně – že Phardy Luckx svůj čtvrtý prolog a třetí epilog ke své knize Po rovníku k pólům napsal v Brně v domě číslo 5 na Biskupské ulici. V současné době se chystá odhalení pamětní desky na tomto domě. Phardy Luckx se již o této připravované akci dozvěděl a všem dal CO PROTO – lingvistickou příručku.

Chcete ke své výpovědi ještě něco dodat?

Ano. Nebo už raději ne. Musíme to podepsat?

Zachytila Sojka

To se nedělá!

pár poznámek ze Silvestra

...šáhla jsem Jarce do talíře, vzala dvě, tři hranolky namočené v kečupu, kterými jsem si patřičně zašpinila prsty,

a s hraným gustem je snědla. Nenápadně jsem se rozhlédla. Samé kamenné tváře, jeden či dva káravé pohledy. Výborně, takže si toho všimli. Spokojeně jsem se zašklebila a přemýšlela, jak postavit hrnek na talířek tak, aby se převrhl . . .

Celý večerní program uvedli David s Ještěrkou a Vlkem scénkou *V restauraci* – jak to vypadat nemá. Politý ubrus, zvonící mobil . . . zkrátka jeden velký trapas. Pak nás rozdělili do skupinek a každé zvlášť řekli téma scénky, kterou jsme měli sehrát. Poslední skupinku jsme tvořily já s Jarkou. A roli jsme dostaly úplně vynikající: měly jsme po celou dobu večerního programu všechny rušit a pohoršovat, ať už zvonícím mobilem nebo příliš hlasitým smíchem v nevhodnou dobu, to už bylo na nás, co si vymyslíme. Stáhly jsme se chvilku stranou a zkoumaly, co všechno máme k dispozici a jak moc velký binec s tím naděláme. Velký.

O nějakou dobu později jsme se všichni ve společenském oblečení sešli v jídelně – program měl začít. V té chvíli ovšem vystoupili jeho organizátoři s prohlášením, které končilo: „. . . ať si to zkusíme na živo. Takže se přesuneme do blízké hospody, už je to domluvený.“ Překvápko! Po více či méně bouřlivé reakci jsme se nakonec opravdu ocitli v salonku místního podniku. Tak jsme to s Jarkou rozjely.

Se zaujetím jsem vyndala umělou kytku z vázy a vyklepávala kousky houbičky, ve které byla zabodnuta, na stůl. Jarka do mě žďuchla a váza se s příjemně hlasitým hlukem převrátila. Přišly první

káravé pohledy, které nás rozesmály a rozeběhly naši inspiraci naplno. Zvonící mobil, cukr, který jsme na sebe vysypaly, občasné přiživování se z talířů našich sousedů . . . a Jarčiny hranolky otevíraly další pole působnosti. Ke konci jsme se už ani nemohly smát . . . Jen ze scének jsme nic neměly, příliš nás zaměstnávala naše hlavní role.

Už na začátku jsme rozhlásily, že naše scénka je až poslední. Když přišla na řadu, bylo nám líto jen tak ukončit naši snahu, chtěly jsme to trochu zpestřit. Pod záminkou, že potřebujeme celý prostor, jsme všechny shromáždily pěkně do řady na jednom konci místnosti. Pak jsme je nechaly poskočit (aby si nestáli na vedení a došlo jim to) a sdělily podstatu naší role.

Někomu se rozbřesko hned, někomu až za chvíli. Někdo si oddechl (prý jako při zkoušce), někdo se smál. My s Jarkou jsme se chechtaly ještě ve spacáku. A celou noc mě bolelo břicho z hranolek.

Nela

Silvestr v Jeseníkách

Stalo se již zvykem, že se týdenní silvestrovský pobyt na horách chystáme prožít poblíž nějakého poutního místa, čímž je zajištěna duchovní dimenze celé akce. Mladý poutník, který popáté v jednom týdnu stoupá po vlastních nohou prudkým kopcem ke kostelu, má zajisté dobrý důvod

k zamyšlení a rozjímání o všech věcech (de omnibus rebus – pozn. latiníka).

Taktéž furiantství, jehož podněcovatelem se stalo podhorské pohostinství, se vytrácí před mohutností a velkolepostí této cesty a mění se v pokoru přímo úměrně počtu výškových metrů.

Letos padla volba na Anenský vrch u Andělské hory, ke kterému jsme to z chaty měli půl kilometru. Po příjezdu první skupiny účastníků však bylo nutno zaměřit se spíše na záležitosti těla a připravit chatu na týdenní pobyt 10 – 12 lidí – zatopit, vyklidit podkroví a z nastražené pasti vytáhnout chycenou myšku. Již brzy se po uklizené chatě začalo rozlévat teplo a pohled oknem ven na vánoční stromek, jenž byl vkusně a vtipně ozdoben, to vše nám dávalo pocit dobře vykonané práce. Toho večera jsme šli spát brzy, abychom mohli ráno o to později vstát.

Dopoledne dalšího dne jsme si rozdělili sféry činností. Zatímco chlapci se věnovali řezání a sekání dřeva, Berta se zaobírala dívčí, méně hrubou prací. Zprovoznila dvě pasti na myši a v kamnech spálila všechno, co považovala za nepořádek, včetně několika kartiček pexesa Rychlé šípy. Pracovní dopoledne skončilo příjezdem dalších dvou poutníků, s nimiž jsme vyrazili na odpolední výlet po kraji.

Cílem této vycházky byl Freudenstein, poslední bašta freudismu v Čechách a na Moravě, kterou jsme měli v úmyslu dobýt. Nejprve jsme fédrovali obranu hradu výkřiky „Freude, vylez!“ a „Seš mrtvej, Freude“, abychom vzápětí zdolali hradby

a bez většího odporu vyhlásili obsazení toho místa a přejmenování na Jungstein. Poté jsme se vydali směrem k Vrbnu, kam měly navečer dorazit poslední zbytky výpravy. Večer dorazily zbytky.

Třetího dne se cestou na Praděd vydali tři nejdovádčivější, dá se též říct ti, kteří byli ochotni snést ranní vstávání. V nižších polohách na nás pršelo, ve vyšších sněžilo a v těch úplně nejvyšších polohách to na nás všechno zmrzlo. Cesta dolů se nesla ve stejném duchu, jen se změnilo pořadí.

Večery jsme obvykle trávili za zpěvu písní, jejichž rozsah byl velmi široký – od Samotáře přes Černou díru, Mladičkou básničku, Azbuka, Lachtaní song, píseň Rum a putyka, až k té lidové, co se v ní skáče rovnýma nohama přes nějaký keř, a k písni jedné nechvalně populární chlapecké skupiny, při jejímž zpěvu jsou obvykle dívčí srdce ničena a spalována touhou. V našem případě byl zničen pouze laciný zapalovač a já jsem se trochu popálil, ale to bylo kvůli tomu zapalovači, takže nevím, jestli se to může počítat. Rozhodně však bylo každý večer o zábavu postaráno.

V neděli na Silvestra jsme si vyjeli na běžkách na mši sv. do Vrbna. V kázání se místní kněz věnoval statistice a tak můžeme na požádání sdělit několik konkrétních informací. Obecně lze však říci, že Vrbno je farnost rostoucí, kde křty převyšují pohřby o 100%. Po mši bylo nutno věnovat čas nákupům, které se poněkud natáhly, protože každý účastník měl potřebu říci něco ke každé zvažované položce nákupu. Nakonec jsme se odtamtud přece jenom dostali.

Navečer se šlo naposledy na pouť ke svaté Anně. U kostela byly zazpívány tři sloky Te Deum a pak jsme chvíli obdivovali hvězdnou oblohu nad hlavou. Po návratu do chaty se rozproudila živá zábava. Hlavní hvězdou večera se stal Klokan, který si ode mě půjčil stativ, aby udělal několik fotek a který tak předvedl komickou scénku v délce cca jedné hodiny, při které se ani jednou neopakoval. Klokan sice tvrdil, že ve skutečnosti je komický ten stativ, a ne on, a že nemám brát na hory tak nešikovné stativy, které se nedají ovládat, ale to říkal jen ze skromnosti.

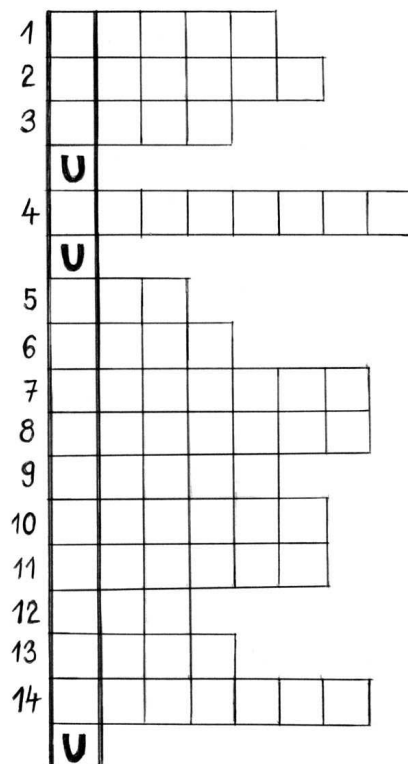
Průběh silvestrovské noci byl poklidný a důstojný, jeho plynulost narušil jen přelom roku.

Půlnoc se přiblížila a pak zase vzdálila a nic důležitého se nestalo, jen okolní les a kopce se svou samotou nám po tom týdnu byli mnohem blíže a odjezd byl trochu smutný, jak to má být.

Gert

Pro bystré hlavy

Nebojme se dát si předsevzetí do nového roku; a nebuďme zklamaní a smutní, když se nám někdy nebude dařit a vytrvejme. Vždyť Bůh . . . viz *tajenka*

1. je nazýván apoštolem národů
2. Šimonův bratr
3. Abraháмова žena
4. otec Jana Křtitele
5. evangelista
6. bratr Jákobův
7. městečko, kde vzrůstal Pán Ježíš
8. praotec zaslíbeného lidu
9. apoštol, který byl Ježíšem nazván Petr
10. vyvolený národ
11. muž, jemuž Bůh slíbil, že před smrtí uvidí Spasitele
12. muž, který stavěl archu
13. maminka Panny Marie
14. krutý král

Pohádka

Jana nevěřícně kouká na střepy na zemi. Zrovna tenhle malovaný hrníček jí musel vyklouznout. A už je tu Klárka a celému vesmíru (soudě dle intenzity hlásku) oznamuje: „Jú, mamí. Janča rozbila hrníček. A ráno mi schovala všechny chlupáčky! Ona dneska strašně zlobí!!!“ dodává s pravou sesterskou láskou. Janě se derou slzy do očí. Takhle dopadá její předsevzetí, jak bude tenhle rok hodná. Ano, dopoledne uklidila v pokojíčku a Klárčiny chlupáčky pěkně srovnala do skříňky. Malá je však bleskurychle vyházela a vysoce pohoršena tím, že jí někdo kazí hru, popadla oslíka Ijáčka (dobře věděla, že jako bojová zbraň je nejvhodnější) vrhla se na Janu a byla z toho pěkná mela. A teď ještě tohle! Ten malovaný hrníček, co z něho maminka nejraději pije kafe. Ale maminkiny oči se usmívají: „To se stane. Pojd'. Vezmem smetáček a uklidíme to. Mám ještě jeden mnohem hezčí. A konečně ho mohu vytáhnout,“ šeptá maminka Janče spiklenecky do ucha. Janě padá kámen ze srdce, ale jen na chvíli, protože maminka pokračuje: „Tatínek přijde dneska dřív, a tak půjdeme na kopec.“ Jít na kopec to pro Janu znamená učit se lyžovat – padat a padat. Copak Klárka – ta se vozí s maminkou na saních. Ach jo! Ale je tu novoroční předsevzetí 'Budu se snažit'.

Tatínek přišel, ale nepřišel sám. Přišly s ním i veliké boty, co Janičce pevně obepnuly nohu. Tak pevně, až se jí strachy sevřelo srdíčko. Ale už sviští z kopce a zdola slyší tatínkovo: „Nesedej si, nepadej!“ Boty jí pomáhají a pevně ji drží, a tak Jana vjede plnou rychlostí do tátovy náruče. „Výborně, jsi jednička.“ Taťka ji popadne a zatočí s ní nad hlavou i s lyžemi. „Zítra si vezmu svou lyžařskou výzbroj a budu se učit obloučky. To budou lidi koukat.“ Jana si představí taťku na nevelkém kopci za domem a musí s ním v duchu souhlasit. Ale to už se k nim cosi blíží obrovskou rychlostí. Táta ji ještě kryje svým tělem a už do nich naráží sáně s maminkou a Klárkou. Je z toho valná hromada. „To řídila maminka a já mám ruku úplně utrženou,“ oznamuje Klárčin jasný hlásek všem zvedavě přihlížejícím. Tatínek honem zjišťuje všechny ztráty. Když se ujistí, že Klárčina ruka nejenže pevně drží tam, kde má, ale dá se i ohýbat do všech stran, aniž by holčička cítila bolest, ulehčeně si oddechne. Všechny jeho holky dostanou velkou pusou (maminka též krátkou naučnou přednášku o tom, jak se mají řídit sánky). A pak šlapou do kopce. Tedy kromě Janičky. Ta se drží hůlky a veze se za tátou. Velké boty je pevně obepínají malé nožky. Tak pevně, jak pevné je Jančino předsevzetí. Ne nenechá se ničím odradit. Bude se snažit, i když někdy něco poplete, něco pokazí, někdo ji nepochopí. BUDE SE SNAŽIT BÝT HODNÁ!

– mv –